

Irshad Manji / Autora del llibre «Els problemes de l'islam»

«La manera com s'interpreti l'Alcorà s'ha convertit en un problema de tots»

MERCÈ MIRALLES / Barcelona

● Irshad Manji, nascuda el 1968 a Uganda, i ara reputada periodista al Canadà. I també polèmica, per les seves propostes de reforma de l'islam. Tot i que el seu llibre li ha fet guanyar crítiques —i amenaces de mort—, assegura que ha rebut mostres de suport, sobretot de joves musulmans i dones musulmanes. En el llibre fa referències a les *aparences* de multiculturalitat. Hi ha qui podria dir que no és progressista.

—«Impressionant! A aquells que donem suport als drets humans universals més que no pas al relativisme cultural, se'ns veu com a contraris al progrés. Per què passa això? Advoquem per la igualtat de la dona, per la diversitat religiosa... Donem suport als drets civils dels musulmans, però també als drets dels no musulmans a fer preguntes. Com pot ser que això es relacioni amb el racisme? No fugiré d'aquells que intentin etiquetar-me. M'inspiro molt en Martin Luther King jr., líder dels drets civils als EUA. Ell mateix va ser molt criticat pels seus amics clergues, que el van acusar de crear una tensió innecessària. En lloc d'escapolir-se, va enfrontar-s'hi i va dir que tenia por de la paraula *tensió*: 'Sempre m'he oposat a la tensió violenta, però hi ha un tipus de tensió no violenta que pots necessitar per tal de créixer.' Quan la gent, musulmana o no, m'acusa d'alimentar el racisme perquè parlo dels abusos comesos en nom de l'islam, sempre els pregunto: 'Els americans com Michael Moore, per exemple, que critiquen la seva cultura per tal de crear una societat més humana, són patriotes, o

LLIBRE

«ELS PROBLEMES DE L'ISLAM. UNA VEU PER LA TOLERÀNCIA I EL CANVI»

Autora: IRSHAD MANJI

Editorial: PROA

Pàgines: 240

Una carta oberta, àgil i fresca al voltant d'una proposta de reforma de l'islam, escrita, en primera persona, per una periodista nascuda a l'Àfrica oriental, i educada al Canadà, creient musulmana i homosexual. El punt de partida és, diu, el dret i la llibertat de fer preguntes, a qüestionar, tant els musulmans com els no musulmans, i deixar de fer interpretacions de l'Alcorà monolítiques. Cal buscar punts de trobada i treure's llastos. I demana als musulmans la implicació en els canvis, en els quals les dones seran peça clau. Una part del llibre també analitza el conflicte entre jueus i palestins. «Estic perquè tots dos estats trobin solucions. Però en el llibre dic que l'existència d'Israel no és el que atura Palestina per tenir el seu propi estat.»

www.muslim-refusenik.com

són americans que fomenten l'autoodi? Oh! Els meus crítics sempre diuen que són patriotes. A sí? I per què jo no sóc una patriota de l'islam progressista? Per què aquesta doble moral? Fins al dia d'avui no he sentit una resposta que em satisfaci...»

—En una roda de premsa ens van felicitar per les festes d'hivern, i no van dir *bon Nadal* perquè això podria ferir sensibilitats entre els no cristians. Fa l'efecte que hi ha una falta de coneixement...

—«Quin coneixement? El nostre de l'islam?, o el desconeixement dels que emigren respecte de la realitat que es trobaran? Quina és l'arrel?»

—Una tolerància que implica respectar-se però no qüestionar-se ni qüestionar?

—«Exacte! Aquest mateix tipus de multiculturalitat és el que tenim al Canadà, no és només el cas de l'Estat espanyol. De fet, en part, la meua pròpia percepció del problema d'aquí, a Occident, està formada per la poca interacció entre els musulmans i els no musulmans al Canadà. Cap al final de llibre dic que, ens agradi o no, ara vivim en un món en el qual la manera com s'interpreti l'Alcorà s'ha convertit en un problema de tots. I això era així fins i tot abans de l'11 de setembre. Hi havia un columnista musulmà a Anglaterra que escrivia amb molta visió de futur i deia que la societat no podia funcionar amb un sistema de no-interferències entre els diferents grups. Té raó, i per això encoratjo els no musulmans a fer preguntes en veu alta. Per exemple: per què és tan fàcil que milers de persones es manifestin al carrer a França per la prohibició del

Manji ha fet una marató —París, Barcelona i Madrid—, promocionant el llibre. / J. RAMOS

vel i és gairebé impossible portar uns quants d'aquests manifestants a protestar contra la decisió de l'Aràbia Saudita d'imposar el vel a les dones? Per què aquesta doble moralitat? Portem el tema a l'Estat espanyol: la propera vegada que un líder musulmà encoratgi els progressistes a manifestar-se contra l'islamofòbia, afegim-nos-hi. Però quan siguem allí, pregunta als musulmans que et trobis si la propera vegada que es plantegi una protesta contra l'homofòbia s'hi afegiran... I si no pensen anar-hi, pregunteu-los per què no. Què és el que fa que oposar-se a la islamofòbia sigui una responsabilitat tan gran i que oposar-se a l'homofòbia sigui una blasfèmia? No sé les respostes a

aquestes preguntes, només sé que no es formulen en veu alta. Estic parlant com una refugiada, i penso que les societats obertes són meravelloses, i la manera com continuaran sent obertes és que ens arriquem i fem preguntes.»

—De fet, des que era una nena li ha agradat fer-se preguntes.

—«No és només per curiositat, i tampoc pel meu amor a la llibertat. Estratègicament, fer preguntes és una eina molt poderosa.»

La reforma i les dones

—Pel que es llegeix al llibre, hi ha un Déu, i un altre que s'haurien inventat els homes? Perquè vostè creu en Déu...